

GERTRUD JETTEN

Wat ik niet kan zeggen

kluitman

Lees ook

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/PF082502

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Gertrud Jetten

Dit is een herziene editie van *Hoe niemand mij geloofde en ik bijna alles verloor* (MMXVII)

Omslagillustratie: Raven Avana

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

‘Want zonder jou kan ik niet leven,’ zing ik zo hard als ik durf. Ik haal diep adem voor de laatste zin en kijk naar Tom: ‘Jij bent alles voor mij!’

‘Bravo, Iris,’ roept juf Karlijn.

De kinderen op de voorste rij klappen enthousiast.

Ik maak een diepe buiging en spring van het podium af. Op de vloer van de aula doe ik een dansje. Het ging echt supergoed vandaag! Op de klok zie ik dat het tien voor drie is. Over tien minuten gaat de bel en mag ik weer naar mijn verzorgpony toe.

‘Iris,’ roept Tom.

Ik draai me snel om. ‘Wat is er, moppie?’

Tom begint te lachen. ‘Ik ben je moppie niet, moppie!’

‘Wel in de musical,’ zeg ik grijnzend. ‘Verder niet natuurlijk.’

Tom lacht. ‘Weet jij waar de verkleedkleden liggen?’

‘In de kast in ons klaslokaal.’ Snel loop ik door naar de kleedkamer. Mijn schoenen klikklakken op de vloer. Kiki, Eva en Lara zijn er al.

‘Gaat iemand mee naar Binkie?’ vraag ik zo gewoon mogelijk. Een voor een kijk ik mijn vriendinnen aan.

‘Ik moet meteen naar huis,’ zegt Kiki terwijl ze haar schoenveters strikt.

‘Ik zou best willen, maar ik heb een extra hockeytraining,’ zegt Eva verontschuldigend.

Lara kijkt me aan. ‘Sorry,’ zegt ze. In haar ogen zie ik medelijden.

Ik bijt op mijn lip. Lara is de enige die het weet van Erik.

‘Geef niet,’ zeg ik stoer, maar dat is niet hoe ik me voel. Het is alsof er een gewicht aan mijn benen hangt. Als ik niet zo gek op Binkie was, zou ik nooit meer naar Erik gaan, echt nooit meer. Maar ik ga toch. Ik kan niet zonder Binkie.

Binkie is een welshpony van één meter twintig hoog, een schimmel met drie witte hoeven en één zwarte. Op zijn neus zit een roze vlek en hij heeft grote, donkere kraalogen. Hij is de leukste, mooiste pony van de hele wereld, en als jij hem kon zien zou je dat ook vinden.

Op mijn achtste verjaardag werd Binkie mijn verzorgpony. Mijn ouders namen me mee naar Erik en Loes en daar stond hij, met een grote blauwe strik om zijn hals en ingevlochten manen. Toen was Binkie nog donkergrijs met een brede bles en drie witte benen, maar nu is hij helemaal wit.

Ik fiets langs de ijswinkel in het dorp. Langs de boerderij met de lammetjes. De straat in waar Erik woont. Ik knijp mijn ogen half dicht tegen de zon om te kunnen zien of Eriks auto er al staat. Langzaam fiets ik verder. Als hij er is, kan ik me altijd nog omdraaien.

Ik trap zo langzaam dat ik bijna omval. Zodra ik de boerderij met het rode dak voorbij ben, zie ik het huis, de stallen en het weiland van Erik. Alles ligt er stil bij en de oprit is leeg. Ik haal diep adem. Erik is weg! Ik ben zo opgelucht dat ik hardop begin te lachen. ‘Binkie,’ roep ik luid.

Vanuit de stal komt een zachte hinnik en even later verschijnt een wit hoofd boven de halve deur. Ongeduldig trapt Binkie tegen de planken.

‘Ik kom eraan, Bink,’ roep ik terwijl ik achterom de stal in loop. Snel breng ik hem naar de wei.

De andere pony’s kijken even op en grazen daarna verder. Binkie gaat er meteen bikkend vandoor.

‘Zet hem op, Bink,’ roep ik, steunend met mijn armen op het hek.

Binkie bokt nog een keer en bijt Othello in zijn billen.

Ik lach. Wat ben ik blij om Binkie zo te zien! Een paar maanden geleden was hij heel ziek, zo ziek dat ik dacht dat hij dood zou gaan. Hij had een ontsteking in zijn voorhoeven en kon bijna niet meer lopen. Sindsdien mag hij elke dag nog maar heel kort in de wei. Het zou beter zijn als hij de hele dag in een uitloop kon staan, maar Erik heeft geen zin om die te maken. Erik heeft ook geen zin om Binkie telkens voor een half uur in de wei te zetten. Dus als ik niet kom, staat hij de hele dag op stal.

Na een tijdje heeft Binkie er genoeg van en gaat hij met de andere pony’s grazen. Ik pak een kruiwagen en een riek en begin snel uit te mesten. Ik wil gauw klaar zijn, want misschien komt Erik zo. Ik strooi nieuw stro in de stal en leg het hooi in

een hoek. Na precies een half uur haal ik Binkie uit de wei.

Binkie loopt een paar meter met me mee en blijft daarna stilstaan. Met zijn voorbenen schraapt hij in het gras. Hij wil meer!

‘Ik snap het, Bink, maar dat gras is niet goed voor je.’

Binkie schraapt nog harder.

‘Nee, dat kan echt niet,’ zeg ik vastbesloten en ik geef hem een tikje met het touw.

Met tegenzin loopt Binkie met me mee. Een paar meter verder blijft hij weer stilstaan. Hij zakt langzaam door zijn knieën en gaat liggen. Met zijn grote ogen kijkt hij me ondeugend aan. Daarna begint hij op zijn gemak te grazen.

Ik schiet in de lach. Die gekke Binkie! ‘Je bent de slimste pony van de hele wereld,’ zeg ik zodra ik uitgelachen ben. ‘Maar nu gaan we echt. Vooruit!’

Binkie komt overeind en loopt zo langzaam mogelijk met me mee. Wanneer ik hem vastbind, reikt hij meteen naar de tas met borstels. Hij pakt de roskam bij het handvat en slingert ermee in het rond. Daarna pakt hij de tube met ontklitter. En de hoevenkrabber. En de zachte borstel. Binnen een paar minuten ligt alles op de grond.

‘Gekke Binkie,’ zeg ik. ‘Ruim je ze ook op?’

Binkie kijkt me ondeugend aan en duwt zijn neus tegen mijn arm.

Ik raap alle spullen op en stop ze terug. Daarna maak ik Binkie los en loop samen met hem het erf af. Binkie bries en doet zijn hoofd omlaag. Als een stofzuiger loopt hij over de weg; hij ziet elk blaadje en elk takje. Soms heeft hij geluk en vindt hij een klokhuis of een stukje wortel.

We wandelen door het bos, tussen de weilanden door en terug via het dorp. Zodra we in Binkies straat komen, begint het weer te kriebelen in mijn buik. Gelukkig staat Eriks auto nog steeds niet op de oprit. Opgelucht zet ik Binkie in zijn box.

‘Othello, Dion,’ roep ik.

Beide pony’s grazen door alsof ze me niet gehoord hebben. Othello en Dion zijn de nieuwe menpony’s van Erik. Eerst mende hij met Binkie en Toby, maar die vond hij te klein. Toby werd verkocht en Binkie bleef voor mij.

Ik zet Othello en Dion in hun box en ga weer naar Binkie toe. Ik kriebel hem op zijn schoft en vertel hem wat over de musical. Jammer dat hij niet kan komen kijken! Bij die gedachte schiet ik in de lach; ik denk dat hij het nog leuk zou vinden ook.

‘Jij bent alles voor mij,’ zing ik terwijl ik de boxdeur dichtdoe. In de gang maak ik een dansje. ‘Dag Binkepink, misschien kom ik straks nog even terug.’ Tussen de spijlen door zie ik twee donkere kraalogen. ‘Doeiii,’ roep ik een laatste keer en daarna loop ik echt naar mijn fiets.

Vanuit de verte zie ik het pannenkoekenhuis van mijn ouders al. Ernaast is een grote speeltuin. Het is er altijd druk, maar nu in de zomer helemaal. In de rekken staan rijen fietsen en vanuit de speeltuin klinkt een gekrijs van jewelste.

Op de schommel zie ik mijn broertje Sep met zijn vriendje Teun. Ik zwaai naar hem. Sep heeft blond haar en groene ogen, net als ik. Maar terwijl hij lang is voor zijn leeftijd, ben ik klein. Waarschijnlijk lijk ik op oma Betsy, die was ook niet zo groot.

Ik doe de poort aan de andere kant van ons huis open en zet mijn fiets in de schuur. Op het trapje naar ons huis zit Alex, mijn oudere zus. Eigenlijk heet ze Alexandra, maar dat vindt ze verschrikkelijk. Iedereen die haar zo noemt, kan een mep krijgen. Want zo is mijn zus: recht voor zijn raap en voor niemand bang.

Alex' oren zitten vol ringetjes en om haar ogen heeft ze diepzwarte lijnen getekend. Haar kleren en haren zijn vandaag ook zwart. Op andere dagen draagt ze de gekste combinaties van

rood, paars, oranje en lichtblauw. Of een witte kanten jurk met stevige veterschoenen eronder.

Mijn ouders vinden het vreselijk hoe ze eruitziet. Ik ook, maar dat durf ik niet te zeggen. Niet tegen haar in elk geval.

'Hé, kleine,' zegt ze, en ze blaast een enorme bel kauwgom. Met een knal plopt hij uit elkaar.

'Ha, grote.' Ik ga naast haar zitten.

Met haar blauwe ogen kijkt ze me geheimzinnig aan. 'Wil je zien wat ik heb laten doen?'

'Hoe bedoel je?'

Alex brengt haar gezicht naar mijn oor. 'Een tattoo,' fluistert ze.

Geschokt kijk ik haar aan. 'Maar dat vinden papa en mama nooit goed!'

'Inderdaad,' zegt ze. 'Daarom heb ik het ook stiekem gedaan. Als het aan hen ligt, moet ik wachten totdat ik achttien ben. Nou, mooi niet, hoor.'

'Waar zit-ie?' vraag ik nieuwsgierig.

Alex kijkt rond of niemand het ziet en trekt daarna de band van haar broek een stukje naar beneden. Op haar bil zie ik een zwarte vlinder.

Ik weet niet hoe ik moet reageren. 'Eh... stoer, hoor,' zeg ik maar, en dat vind ik echt. 'Deed het pijn?'

'Behoorlijk,' antwoordt Alex. Ze schuift haar broek weer omhoog. 'Maar niet verklappen, hè?'

Ik schud mijn hoofd. 'Tuurlijk niet!'

'Oké.' Alex laat haar kauwgom weer knallen.

'Waar zijn papa en mama?'

‘Aan het werk natuurlijk. Mam vroeg of wij wat te eten willen maken.’

Ik zucht. Zo gaat het bijna elke dag. Mijn ouders nemen zich telkens voor om het rustiger aan te doen, maar dat lukt nooit. In de zomer zie ik ze bijna niet. Nou ja, ik zie ze wel, maar we praten nauwelijks met elkaar. Altijd is het druk, druk en nog eens druk.

‘Heb jij een idee wat we kunnen maken?’ vraag ik.

‘Pannenkoeken?’ zegt Alex grijnzend.

Ik schiet in de lach. ‘Dacht het niet.’

We staan op en lopen samen naar binnen.

Wanneer het eten bijna klaar is, komen mijn ouders eraan.

‘Waar is Sep?’ vraagt papa. Hij ziet er moe uit.

‘Buiten,’ zeg ik.

Hij is alweer weg. Buiten hoor ik hem Sep roepen.

‘Hoe gaat het met mijn meiden?’ vraagt mama. Ze heeft dezelfde groene ogen als Sep en ik, maar dan met donker haar.

‘Goed. Het zingen ging echt super!’ Ik haal diep adem en zing het laatste refrein van mijn solo.

‘Mooi,’ zegt ze bewonderend en ze kijkt me trots aan.

Ik wil vertellen over Binkie, maar ze heeft zich alweer omgedraaid.

‘Staat het zout al op tafel?’ vraagt ze.

Ik pak het zout en ga zitten. Even later komen papa en Sep binnen.

‘Nog iets bijzonders gebeurd vandaag?’ Papa kijkt afwisselend naar Alex en mij.

Alex kijkt me aan en knijpt haar ogen dicht.

‘Nee hoor,’ zeg ik.

‘Helemaal niks,’ mompelt Alex.

‘Hoe was het op school?’

‘Net zo saai als anders,’ zegt Alex. ‘Ik zal blij zijn wanneer het vakantie is! Nog maar een paar weken.’

‘Gaat het lukken met economie?’ vraagt mama een beetje bezorgd.

Alex zit in vier havo en de kans is groot dat ze daar volgend jaar weer zit.

Alex haalt haar schouders op. ‘Weet ik niet.’

‘Doe je er wel genoeg aan?’ vraagt mama streng. Ze kijkt haar onderzoekend aan.

Alex blaast een grote kauwgombel en laat hem keihard klappen. Dan plakt ze de kauwgom op het randje van haar bord.

Ik moet me inhouden om niet in de lach te schieten, maar papa kijkt boos.

‘Ik lust geen champignons,’ zeurt Sep.

‘Geef ze maar aan mij.’ Ik schuif de champignons van zijn bord op het mijne.

‘Zaterdag komen de nieuwe vakantiehuizen langs,’ zegt mama terwijl ze nog wat salade op haar bord schept.

‘Wie zijn het?’ vraag ik nieuwsgierig. Misschien ken ik ze wel van school.

‘Daan van Dijk en Cas Hendriks,’ vertelt papa.

Ik denk even na. ‘Geen idee,’ zeg ik daarna.

‘Wil jij deze zomer weer bedienen?’ vraagt mama aan Alex.

‘Ik? Echt niet,’ zegt Alex. ‘Ik heb wel wat beters te doen.’

Ik zie dat papa rood wordt. Nog even en hij wordt boos.
'Zoals?' vraagt hij ijzig.

'Zwemmen, uitgaan, luieren...' Alex schept nog een keer op.

'Ik wil wel helpen,' zeg ik snel.

'Hm,' zegt papa. Hij kijkt me onderzoekend aan. Zijn ogen zijn hemelsblauw. 'Jij bent pas twaalf.'

'Nou en?' vraag ik. 'Ik kan dat best, hoor!'

'Dat is zo,' zegt hij. 'Je moeder en ik zullen erover praten. Er zijn vast dingen die je kunt doen.'

Na het eten gaat papa weer naar het restaurant. Ik help met opruimen en loop daarna snel naar buiten. Vanavond heb ik musicalles. Als het een beetje meezit, kan ik na afloop nog even naar Binkie. Voor de zekerheid heb ik mijn paardenkleren meegenomen.

In de straat waar de muziekschool is, hoor ik al van een afstandje de geluiden van een trompet, een viool en een dwarsfluit. Ik pak mijn spullen en ren het trapje op naar binnen.

'Ha, Iris,' begroet Margriet me. 'Je bent mooi op tijd vandaag. Hoe gaat het met de musical op school?'

'Supergoed,' roep ik en ik begin meteen te zingen. 'Ik ben alleen niet zo tevreden over mijn dansje.'

Margriet knikt. 'Dan gaan we daar vandaag aan werken.' Ze vraagt me wat ik precies moet doen en neemt vervolgens pas voor pas het dansje met me door. 'Zo, dat gaat al een stuk beter, toch?' zegt ze na een half uur.

Ik knik heftig. 'Stukken beter!'